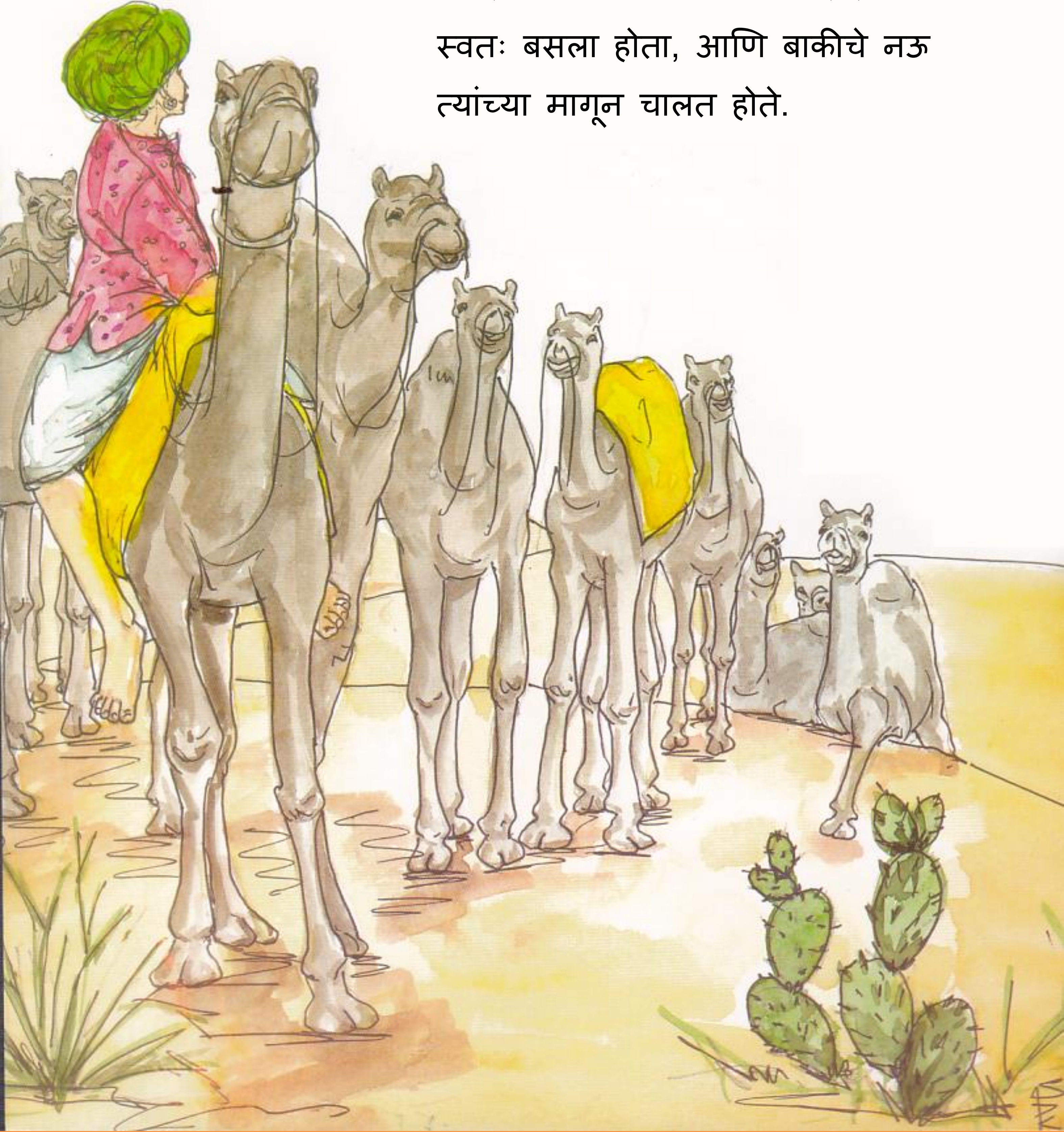
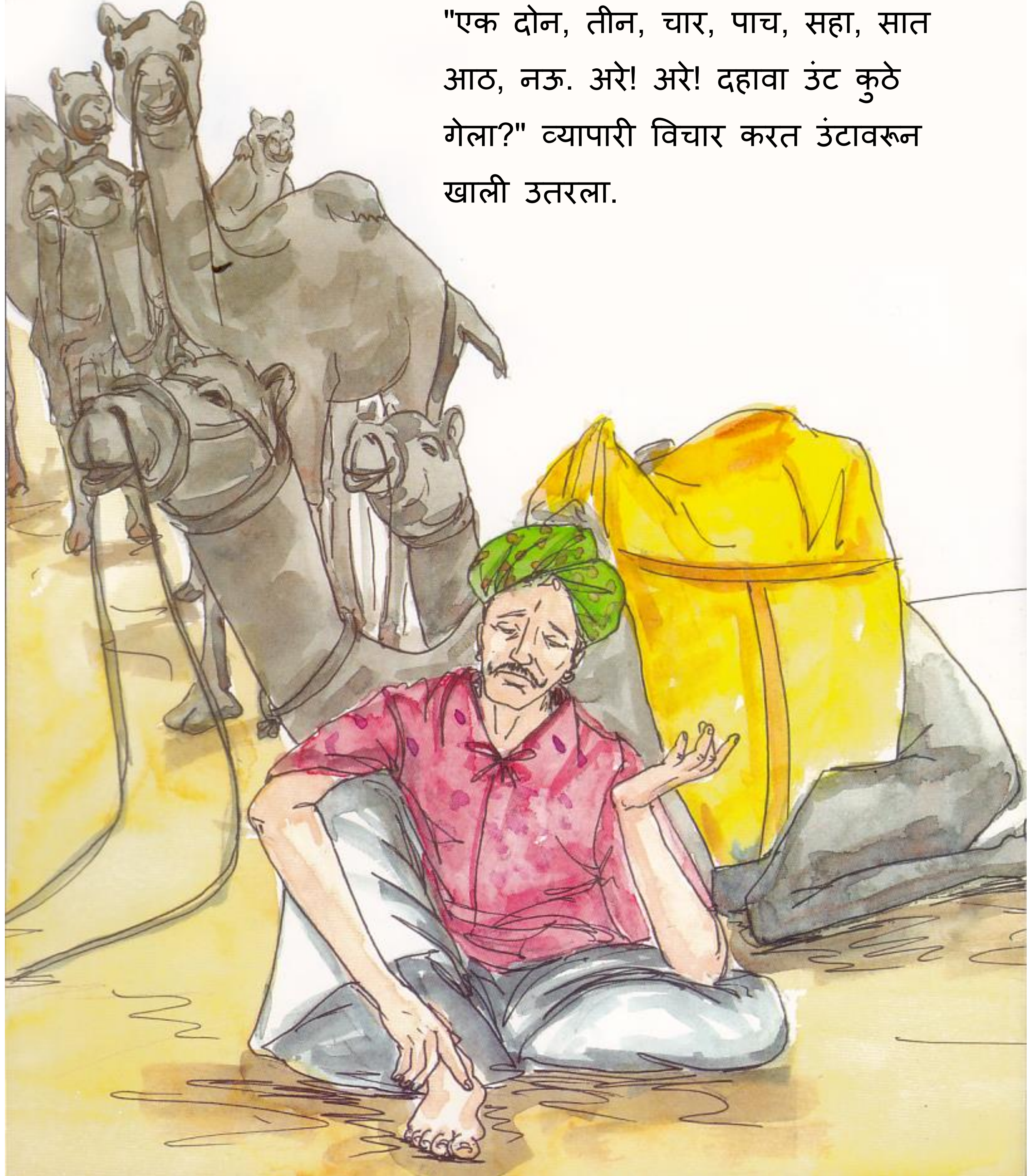
नऊ का दहा?

एक व्यापारी त्याच्या दहा उंटांना घेऊन प्रवासाला निघाला. एका उंटावर तो स्वतः बसला होता, आणि बाकीचे नऊ त्यांच्या मागून चालत होते.

थोडे पुढे गेल्यावर त्याला वाटले, सगळे उंट येत आहेत याची खात्री करावी.

व्यापारी मागे पाहत उंट मोजू लागला. "एक दोन, तीन, चार, पाच, सहा, सात आठ, नऊ. अरे! अरे! दहावा उंट कुठे गेला?" व्यापारी विचार करत उंटावरून खाली उतरला.

त्याने सगळीकडे हरवलेला उंट शोधला. उंट काही सापडला नाही. थोड्या वेळानी त्याने पुन्हा सगळे उंट मोजले. "एक, दोन, ...नऊ, दहा" सगळे उंट आहेत हे पाहून त्याला आनंद झाला.

उंटावर बसून तो पुढे निघाला. थोड्या वेळानी त्याला पुन्हा शंका आली आणि सर्व उंट आहेत का हे तइ पाहू लागला. मोजल्यावर पुन्हा नऊच उंट भरले.

व्यापारी उंटावरणु खाली उतरला आणि हरवलेला उंट शोधू लागला. त्याला अर्थातच 'हरवलेला' उंट कुठेही सापडला नाही.

मोजण्यात चूक झाली असावी असे वाटून त्याने पुन्हा एकदा उंट मोजले.

अहो आश्चर्य! दहाच्या दहा उंट होते!

व्यापाऱ्याला काहीच समजेना. ही तर जादू होते आहे!

"मी उंटावर बसलेला असतो तेव्हां नेहेमी एक उंट हरवतो. आणि मी चालत असतो तेव्हां सर्व दहा उंट हजर होतात." त्याने विचार केला.

त्यामुळे पुढची संपूर्ण वाट तापलेल्या उन्हात उंटावर बसून जाण्याच्या ऐवजी उंटांबरोबर चालत जाण्याचे त्याने ठरवले!

मराठी - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614; Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

काटा दिला चाकू घेतला

एक होते माकड. एकदा त्याच्या पायात काटा घुसला.

तिथून एक न्हावी जात होता. माकडाने न्हाव्याला काटा काढण्याची विनंती केली. न्हाव्याने काटा कसाबसा काढला, पण काढताना काट्याचे दोन तुकडे झाले.

"माझा काटा परत दे, नाहीतर तुझा चाकू मला दे." माकड म्हणाले. बिचाऱ्या न्हाव्याने माकडाला त्याचा चाकू दिला.

पुढे माकडाला एक लाकुडतोड्या भेटला. "मला थोड्या काठ्या कापायच्या आहेत. तुझा चाकू देशील का?" लाकुडतोड्याने विचारले.

"चालेल." माकड म्हणाले आणि त्याने चाकू दिला. काठ्या तोडताना चाकू मोडला. "माझा चाकू मला दे नाहीतर तुझ्या काठ्या मला दे."

माकड म्हणाले. लाकुडतोड्याने सगळ्या काठ्या माकडाला दिल्या.

थोड्या वेळानी माकडाला एक म्हातारी बाई भेटली. तिच्याकडे पोळ्या करण्यासाठी कणिक आणि तेल होते, पण चूल पेटवण्यासाठी लाकडे नव्हती.

"मला थोड्या पोळ्या करायच्या आहेत. तुझ्या काठ्या देशील का?" म्हातारीने विचारले. "चालेल." माकड म्हणाले, आणि त्याने काठ्या दिल्या. पोळ्या करताना काठ्यांची जळून राख झाली.

माकड म्हणाले, "माझ्या काठ्या दे, नाहीतर तुझ्या पोळ्या मला दे." म्हाताऱ्या बाईने नाईलाजाने माकडाला पोळ्या दिल्या.

पुढे माकडाला एक लहान मूल दिसले. ते रडत होते. "माझे बाळ रडते आहे, तुझ्या पोळ्या त्याला देशील का?" बाळाच्या आईने विचारले. माकडाने पोळ्या दिल्या आणि त्या खाऊन बाळ शांत झाले.

माकडाने हट्ट धरला, "माझ्या पोळ्या दे नाहीतर मला तुझे बाळ दे." आईने नाईलाजाने माकडाला बाळ देऊन टाकले.

माकडाला पुढे एक सर्कशीचा तंबू दिसला. एक विदूषक ढोल वाजवत होता. माकडाला ढोल फार आवडला. त्याने विदूषकाचा बाळाच्या बदल्यात ढोल दे असे सुचवले.

विदूषकाचे बाळ घेऊन माकडाला ढोल दिला.

ढोल बडवत माकड गाऊ लागले:

"काटा दिला चाकू घेतला

टम टम टम

चाकू दिला काठ्या घेतल्या

टम टम टम

काठ्या दिल्या पोळ्या घेतल्या

टम टम टम

पोळ्या दिल्या बाळ घेतले

टम टम टम

बाळ दिले ढोल घेतला

टम टम टम

टम टम टम!"

मराठी - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

नारळ आणि वड

एकदा एका कावळ्याने नारळाच्या झाडावर वडाचे बी टाकले.

वडाचे एवढेसे बी पाहून नारळाचे झाड हसू लागले. "माझी फळे हाताएवढी आणि बिया तर मुठी एवढ्या असतात. तोफेच्या गोळ्यांसारख्या दिसणाऱ्या माझ्या फळांना घाबरून माझ्या छायेला कोणीही उभे राहण्याची हिम्मत करत नाही. तू एवढीशी बी! तुझ्यापासून असे कितीसे मोठे झाड येणार?"

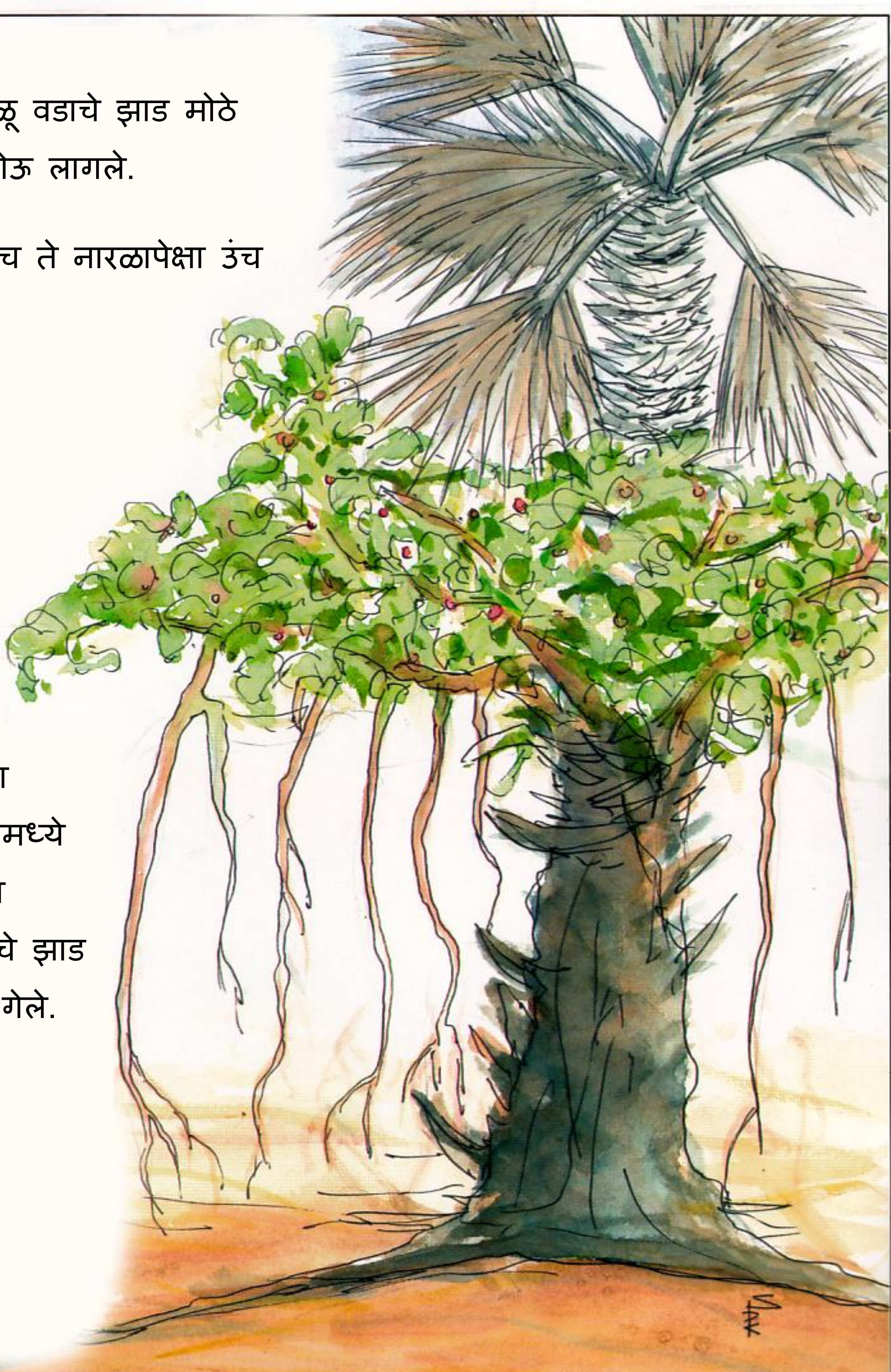
अनेक दिवस झाले. नारळ वडाच्या बीला विसरूनही गेला. बी रुजली आणि त्यातून छोटेसे झाड आले.

नारळ छोट्या वडाला म्हणाला, "तू एवढ्याश्या बी मधून जन्माला आहेस, तू मला काहीही करू शकत नाहीस. मी खूप शक्तिमान आहे."

नारळ अनेकदा असे टोचून बोलत असे, पण वड काहीच उत्तर देत नसे.

हळू हळू वडाचे झाड मोठे मोठे होऊ लागले.

लवकरच ते नारळापेक्षा उंच झाले.

वडाच्या
पारंब्यांमध्ये
अडकून
नारळाचे झाड
सुकून गेले.

पायाचे ठसे

म्हाताऱ्या सिंहला शिकार करता येत नव्हती. तो एका गुहेत गेला आणि त्याने आजारी असल्याचे नाटक सुरु केले. आजारी सिंहाची विचारपूस करायला अनेक प्राणी येऊ लागले.

गुहेत येणाऱ्या सर्व प्राण्यांना सिंह गुपचूप खात असे.

एके दिवशी कोल्हा सिंहाची विचारपूस करण्यासाठी आला. गुहेच्या दाराशी उभे राहून म्हणाला, "सिंह महाराज, कसे आहेत?"

"खूप आजारी आहे रे", सिंह व्हिवळला. "आत ये ना."

"गुहेत जाणारे अनेक पायांचे ठसे दिसत आहेत, पण बाहेर येणारा एकही नाही. त्यामुळे मी बाहेरच बरा आहे." हुशार कोल्हा म्हणाला.

मराठी - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

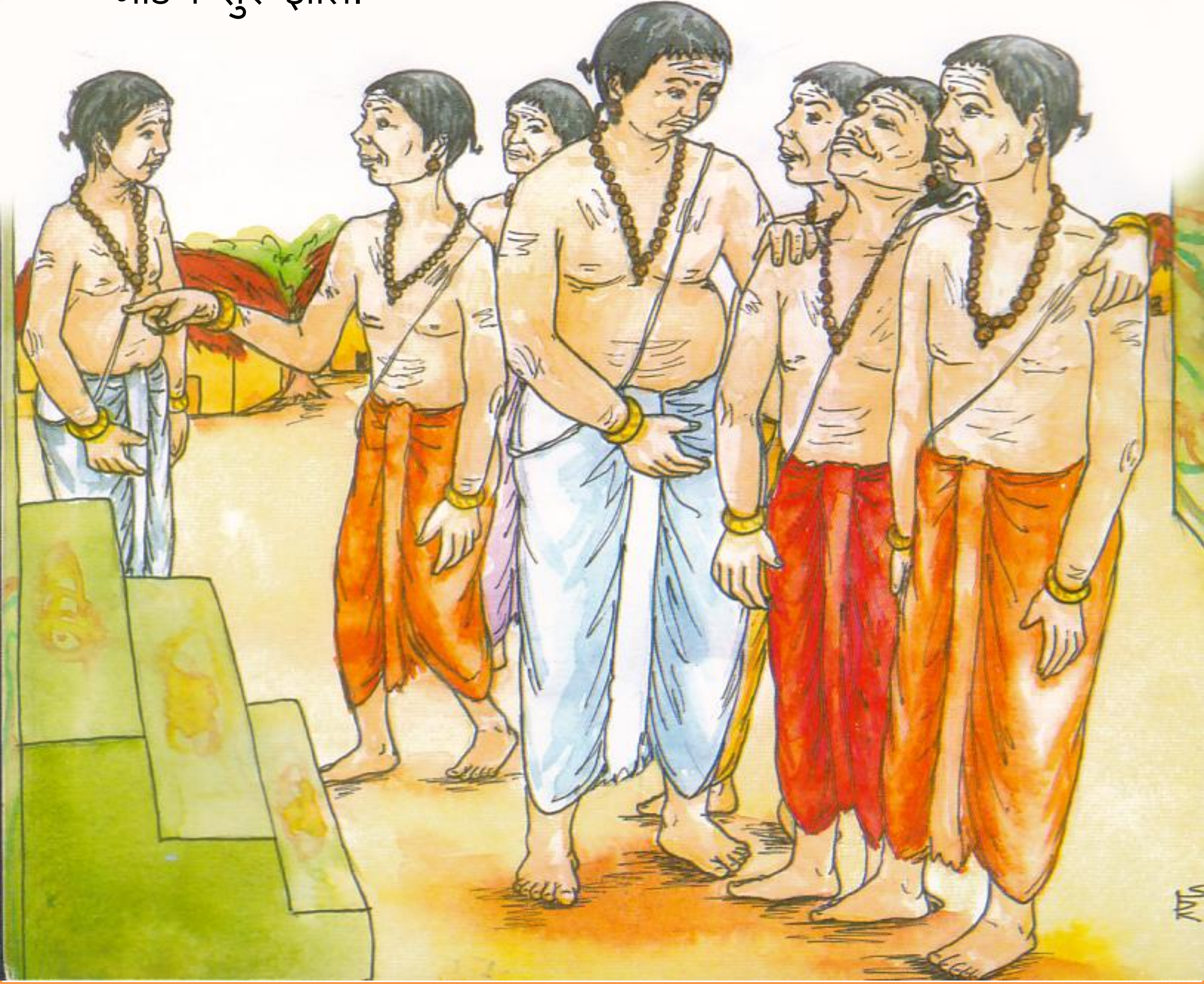
12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

सुई

एके दिवशी परमानंदय्याने आपल्या शिष्यांना बोलावले आणि शेजारच्या शेतकऱ्याकडून एक सुई उसनी आणायला सांगितली.

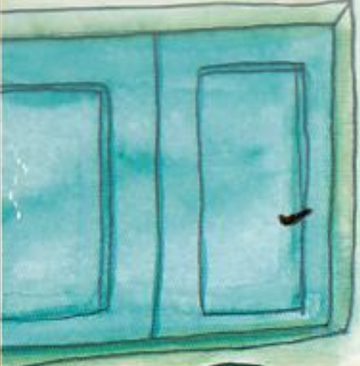
शिष्य शेतकऱ्याकडे गेले आणि त्यांनी सुई मागितली. शेतकरी घरात जाऊन सुई घेऊन आला.

तेवढ्या वेळात शिष्यांमध्ये सुई परत कशी घेऊन जाणार यावरून भांडण सुरु झाले.

"कोणीही एकाने सुई धरा." शेतकरी म्हणाला.

"महोदय, जे काही करू ते आम्हाला मिळून करावे लागेल." शिष्य म्हणाले.

शेतकऱ्याला गम्मत वाटली. "माझ्या शेतात एक नारळाचा बुंधा पडला आहे, त्यात सुई टोचा आणि घेऊन जा." त्याने हसून मिश्किल सल्ला दिला. शिष्यांना मात्र ही कल्पना फारच आवडली.

त्यांनी बुंध्यात सुई टोचली आणि आपल्या गुरूंकडे बुंधा घेऊन गेले. सर्व गावकरी हे पाहून हसत होते, पण शिष्यांना त्याची तमा नव्हती.

आपल्या शिष्यांना अश्या प्रकारे बुंधा आणताना पाहून गुरु अवाक झाले.

नंतर शेतकऱ्याला सुई परत करण्याच्या वेळेला सुद्धा शिष्यांनी बुंध्यातच सुई टोचून परत नेली.

शेतकऱ्याची आणि त्याच्या बायकोची हे दृश्य पाहून हसून हसून पुरेवाट झाली.

मराठी – मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

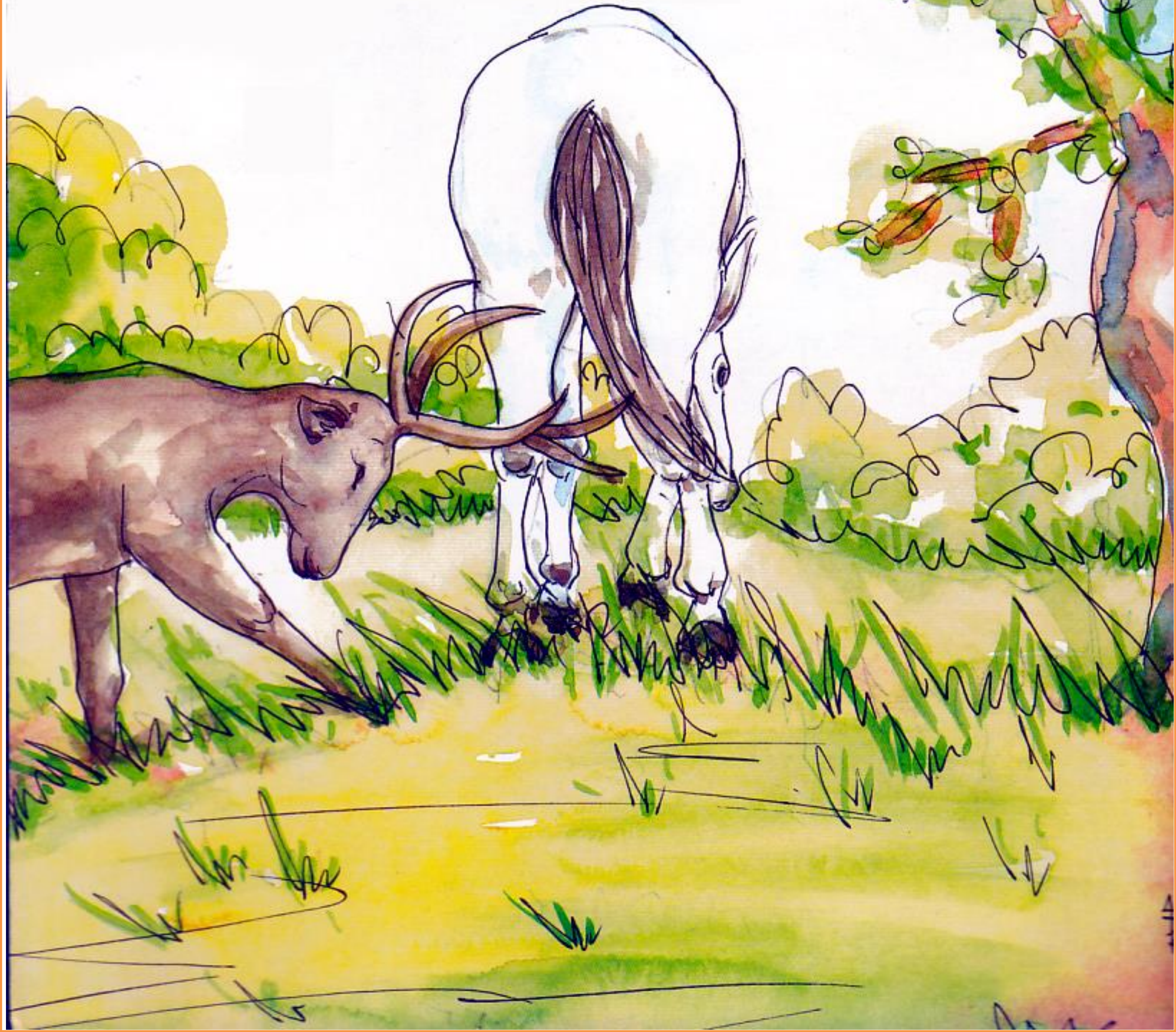

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

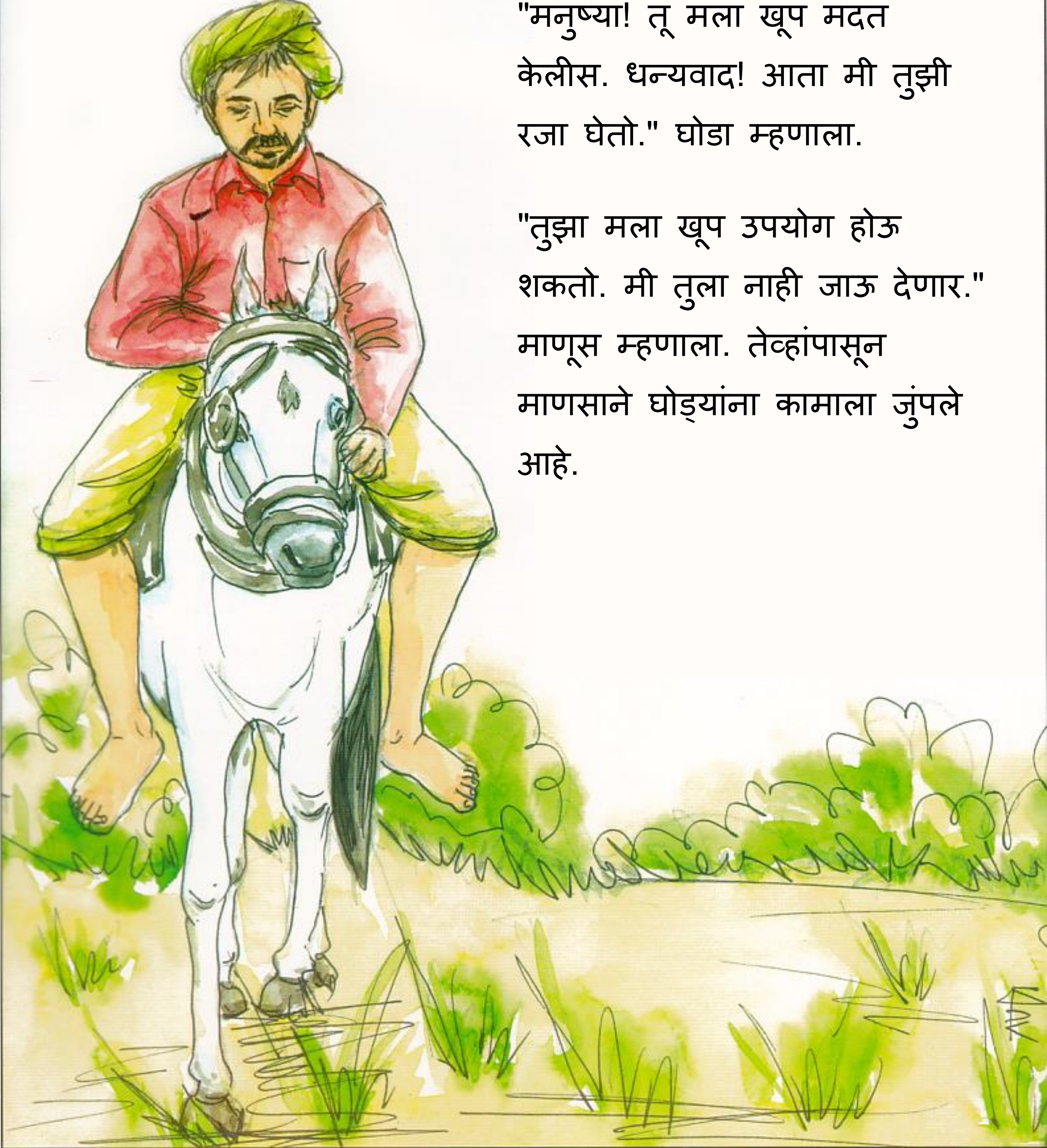
हरीण आणि घोडा

खूप वर्षांपूर्वीची गोष्ट आहे. तेव्हां घोडे जंगलात राहत असत.

एकदा हरीण आणि घोडा यांचे भांडण झाले. हरणाने घोड्याला शिंगे मारून पळवून लावले.

घोड्याने एका मनुष्याकडे मदत मागितली. माणसाने घोड्यावर खोगीर घातली, रिकीब घातली आणि घोड्यावर स्वर होऊन त्याने हरणाला पळवून लावले.

"मनुष्या! तू मला खूप मदत केलीस. धन्यवाद! आता मी तुझी रजा घेतो." घोडा म्हणाला.

"तुझा मला खूप उपयोग होऊ शकतो. मी तुला नाही जाऊ देणार." माणूस म्हणाला. तेव्हांपासून माणसाने घोड्यांना कामाला जुंपले आहे.

जगण्याचे शास्त्र

ईश्वरैय्याने अनेक शास्त्रांचा अभ्यास केला होता, आणि त्याबद्दल त्याला गर्व होता. एकदा नदी पार करून त्याला दुसऱ्या गावाला जायचे होते म्हणून तो एका नावाड्याच्या बोटीत बसला.

"तुला भूगोलाबद्दल काही माहित आहे का?" त्याने नावाड्याला विचारले. "नाही साहेब. नाही माहित." नावाडी म्हणाला.

"मग तुझे अर्धे आयुष्य फुकट गेले असेच म्हणावे लागेल. बरे, तू समुद्राच्या नियमांबद्दल वाचले आहेस की?" त्याने पुढे विचारले.

"नाही साहेब, नाही वाचले." नावाडी उदास होऊन म्हणाला.

"मग तर तुझे पूर्ण आयुष्य फुकट गेले असेच म्हणावे लागेल. आता तरी शास्त्र वाचणे सुरु कर!" ईश्वरैय्याने सल्ला दिला.

तेवढ्यात मुसळधार पाऊस सुरु झाला. "बोट बुडण्याची शक्यता आहे. आपण नदीत उडी मारून पोहत किनारा गाठला पाहिजे." नावाडी म्हणाला. "तुम्हाला पोहोता येते ना?"

"नाही! नाही येत! मी पंडित आहे, मला वाचव!" ईश्वरैय्या घाबरून म्हणाला.

"महोदय, मी तुम्हाला नाही वाचवू शकत. तुम्हाला पोहोता येत नाही म्हणून तुमचे प्राण धोक्यात आहेत. मी शास्त्र वाचले नसले तरी मी 'जगण्याचे शास्त्र' शिकलो आहे." असे म्हणून नावाड्याने नदीत उडी घेतली आणि पोहत पोहत सुखरूप काठावर पोहोचला.

मराठी - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

घर बदल

एका गावात एक श्रीमंत माणूस राहत होता. त्याच्या घराच्या उजव्या बाजूला एक लोहार राहत असे आणि डाव्या बाजूला सुतार. लोहाराच्या घरातून सदैव धातूवर घण घातल्याचे "ढाण! ढाण!" असे आवाज येत. सुताराच्या घरातून सदैव लाकूड कापल्याचे "खर्र खर्र" असे आवाज येत.

तो श्रीमंत माणूस या आवाजाने हैराण झाला होता.

"या आवाजांपासून सुटका कशी मिळवता येईल?" तो दिवस रात्र विचार करत असे. शेवटी त्याला एक कल्पना सुचली.

त्याने लोहाराला आणि सुताराला भेटायला बोलावले आणि सांगितले, "तुमच्या आवाजांमुळे मला शांत झोप लागत नाही. तुम्ही कृपया घर बदला. मी तुम्हाला दोघांना घर बदलण्याचा खर्च सुद्धा देतो."

"ठीक आहे. तुम्ही म्हणता तसे आम्ही करू." दोघांनी आश्वासन दिले आणि पैसे घेऊन ते निघून गेले.

आपापले सामान गाड्यांमध्ये भरताना त्यांना पाहून श्रीमंत माणूस खूप खुश झाला. "देव पावला! आता मी सुखात राहू शकेन!" त्याने विचार केला.

दुसऱ्या दिवशी पुन्हा त्याच "ढाण! ढाण!" आणि "खर्र खर्र" आवाजांनी त्याला जाग आली. लोहार आणि सुताराने आपल्याला फसवले असे वाटून त्याने आपल्या नोकराला काय सुरु आहे ते पाहण्यासाठी पाठवले.

नोकर परत आला आणि त्याने सांगितले की सुतार आणि लोहार यांनी मान्य केल्या प्रमाणे घरे बदलली आहेत. सुतार लोहाराच्या घरी आणि लोहार सुताराच्या घरी राहायला गेला आहे!

मराठी- मानसी महाजन

A Bagful of Stories
Published by
Manchi Pustakam

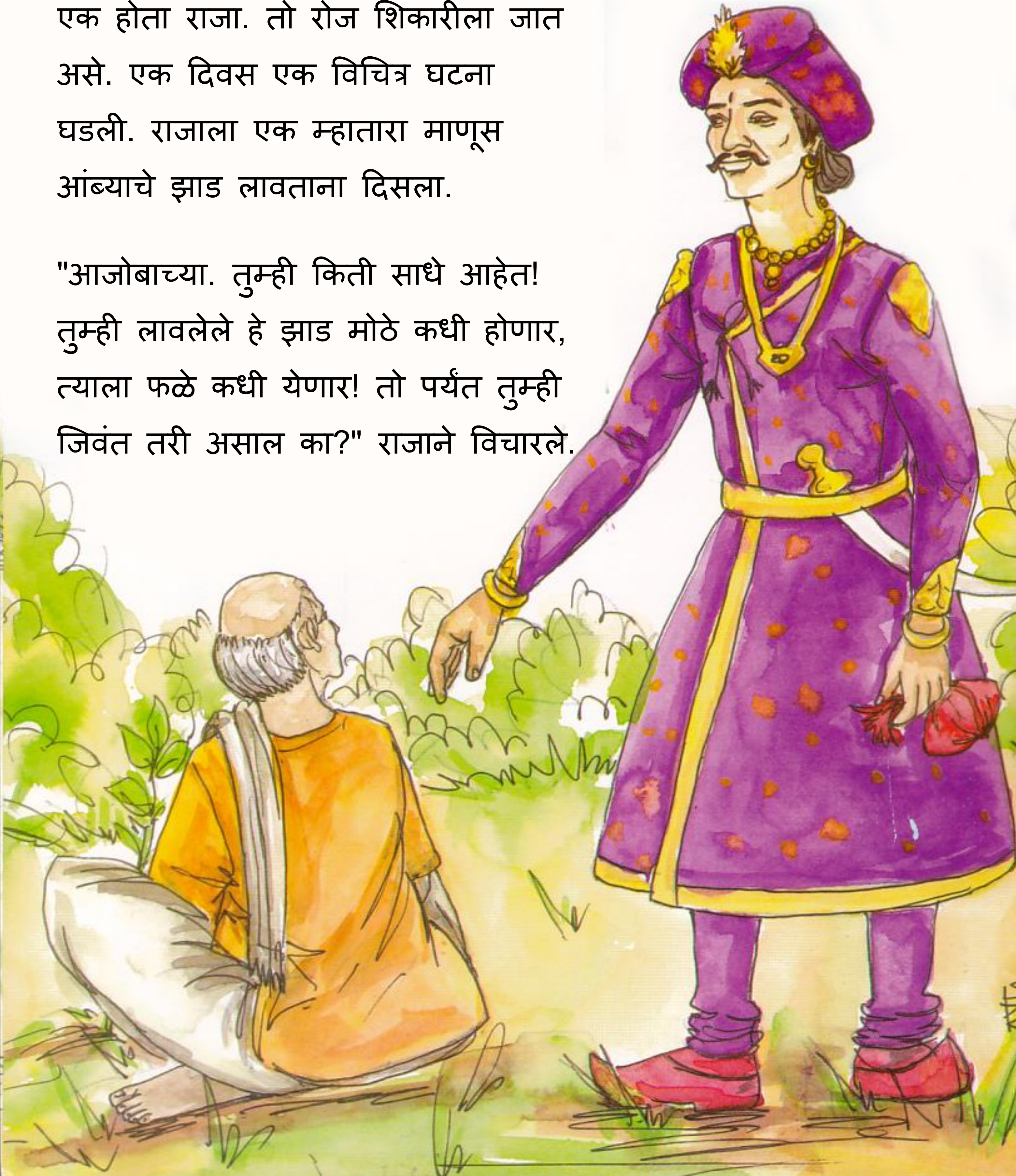

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

नाणी देणारे झाड

एक होता राजा. तो रोज शिकारीला जात असे. एक दिवस एक विचित्र घटना घडली. राजाला एक म्हातारा माणूस आंब्याचे झाड लावताना दिसला.

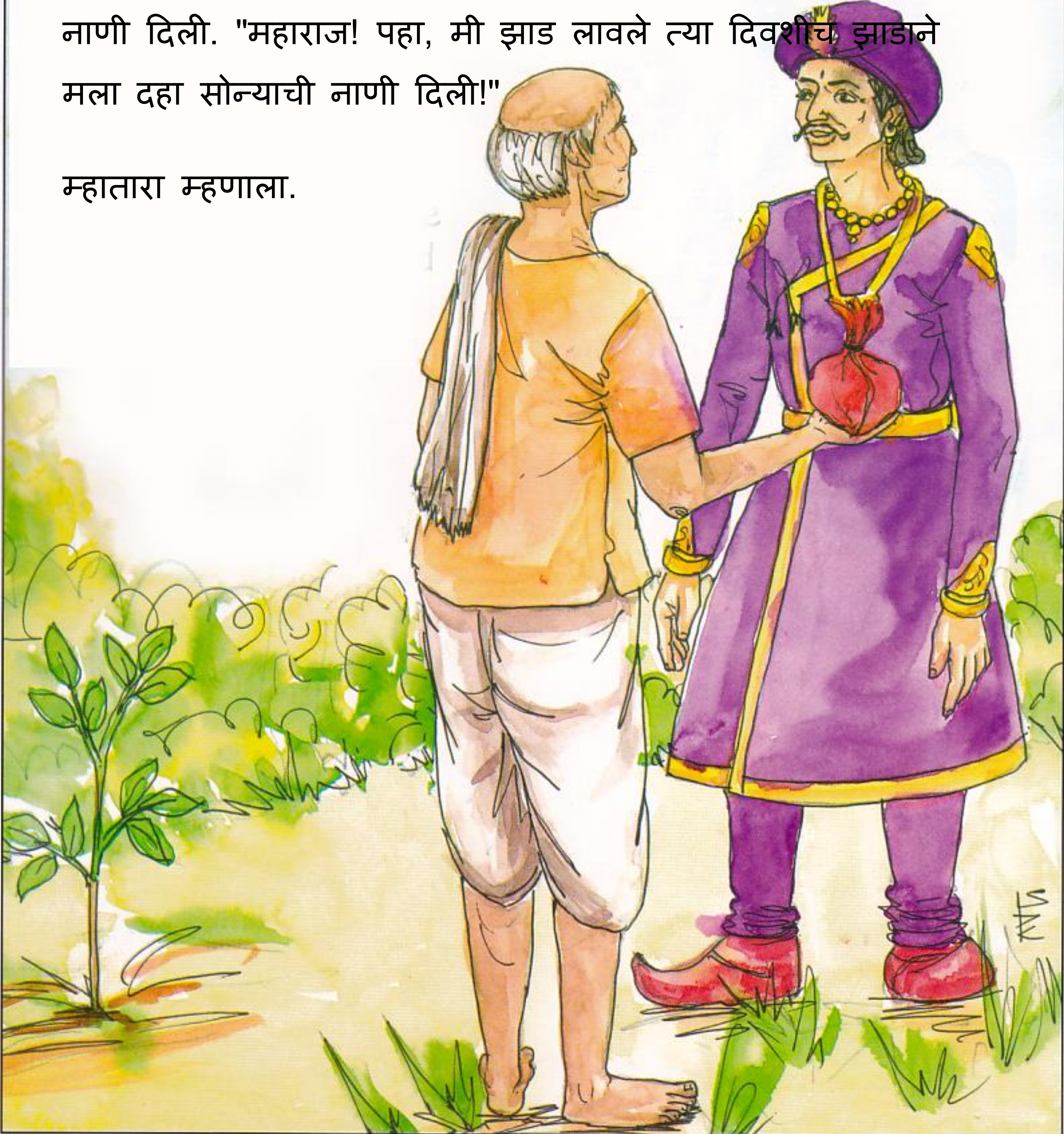
"आजोबाच्या. तुम्ही किती साधे आहेत! तुम्ही लावलेले हे झाड मोठे कधी होणार, त्याला फळे कधी येणार! तो पर्यंत तुम्ही जिवंत तरी असाल का?" राजाने विचारले.

"महाराज! झाडाला फळे येतील तेव्हां मी जिवंत नसेन कदाचित. पण माझी मुले, नातवंडे आंबे खाऊन माझी आठवण काढतील." म्हाताऱ्याने उत्तर दिले.

राजाला म्हाताऱ्याचं उत्तर आवडले. त्याने म्हाताऱ्याला दहा सोन्याची नाणी दिली. "महाराज! पहा, मी झाड लावले त्या दिवशीच झाडाने मला दहा सोन्याची नाणी दिली!"

म्हातारा म्हणाला.

शेतकरी आणि नदीतील देवी

एका शेतकऱ्याची कुऱ्हाड नदीत पडली. तो काठावर बसून रडू लागला. नदीतील देवीला शेतकऱ्याची दया आली.

तिने शेतकऱ्यांसाठी सोन्याची कुऱ्हाड आणली. "ही आहे का तुझी कुऱ्हाड?" तिने विचारले. "नाही, ही कुऱ्हाड माझी नाही" शेतकरी म्हणाला. मग देवीने चांदीची कुऱ्हाड आणली. "ही सुद्धा माझी नाही." शेतकरी म्हणाला. मग देवीने शेतकऱ्याची कुऱ्हाड आणली. "हीच आहे माझी कुऱ्हाड!" शेतकरी आनंदून म्हणाला. देवी शेतकऱ्याच्या प्रामाणिकपणावर खुश झाली आणि तिने त्याला तीनही कुऱ्हाडी बक्षीस म्हणून दिल्या.

शेतकरी घरी आला आणि त्याने कुऱ्हाडी मित्रांना दाखवून सगळी हकीकत सांगितली.

त्यापैकी एक मित्र खूप हावरट होता. तो नदीजवळ गेला आणि कुऱ्हाड नदीत टाकून रडू लागला. देवी सोन्याची कुऱ्हाड घेऊन वर आली. "ही आहे का तुझी कुऱ्हाड?" तिने विचारले. मित्र आनंदाने म्हणाला, "हो! हो! हीच माझी कुऱ्हाड!" त्याचे खोटे बोलणे देवीला लगेच समजले, आणि तिने त्याला सोन्याची कुऱ्हाड तर दिलीच नाही, त्याची स्वतःची कुऱ्हाड सुद्धा दिली नाही!

मराठी - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

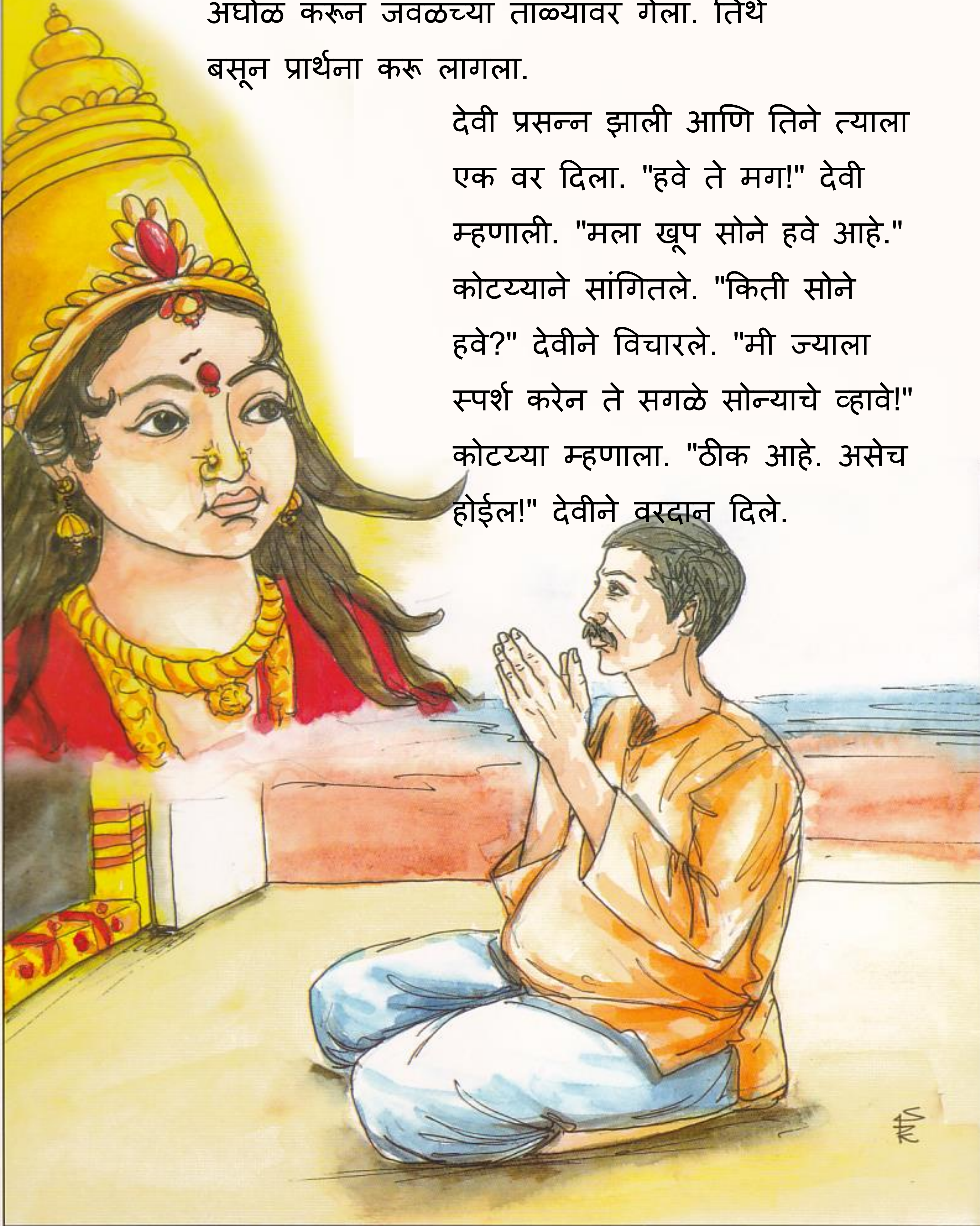
सोन्याचा स्पर्श

एका गावात कोटय्या नावाचा व्यापारी राहत असे. त्याच्याकडे एवढे पैसे होते की गावकरी त्याला "मोहोरांचा कोटय्या" म्हणत. त्याच्याकडे खूप सोने सुद्धा होते. पण तो खुश नसे, त्याला अजून सोने हवे असे वाटे.

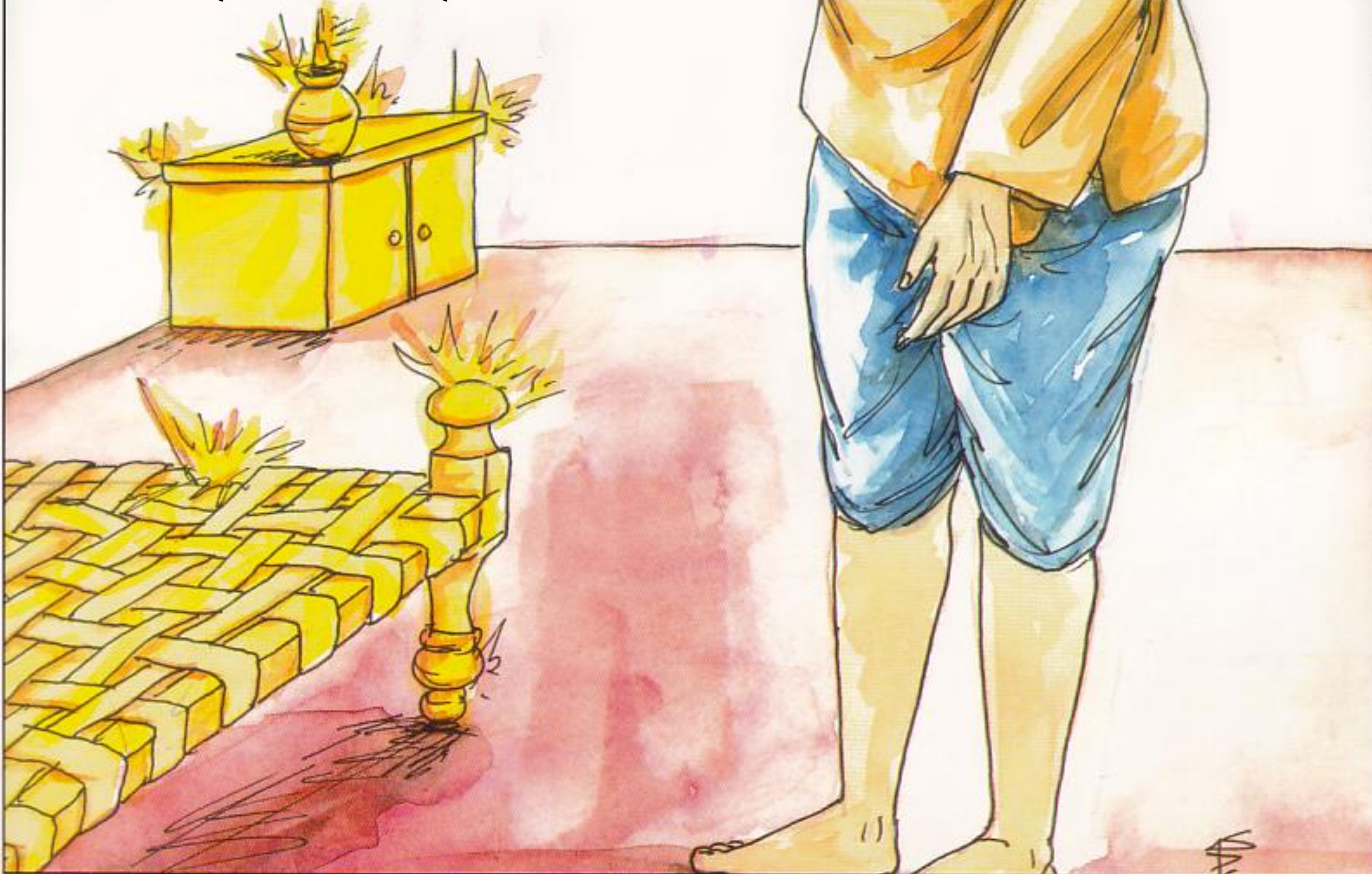
एक दिवस कोटय्या पहाटे लवकर उठला आणि अंघोळ करून जवळच्या ताळ्यावर गेला. तिथे बसून प्रार्थना करू लागला.

देवी प्रसन्न झाली आणि तिने त्याला एक वर दिला. "हवे ते मग!" देवी म्हणाली. "मला खूप सोने हवे आहे." कोटय्याने सांगितले. "किती सोने हवे?" देवीने विचारले. "मी ज्याला स्पर्श करेन ते सगळे सोन्याचे व्हावे!" कोटय्या म्हणाला. "ठीक आहे. असेच होईल!" देवीने वरदान दिले.

घरी आल्यावर "मोहोरांच्या कोटय्या"ने पलंगाला हात लावला. पलंग सोन्याचा झाला! मग बागेत जाऊन त्याने झाडांना हात लावला, ती सुद्‌धा सोन्याची झाली. कापसाच्या झाडांना हात लावला तर ती सुद्‌धा सोन्याची झाली.

घरी येऊन त्याने बायकोला जेवायला वाढायला सांगितले. पण घास हातात घेताच तो सुद्‌धा सोन्याचा झाला! तहान लागल्यावर त्याने पाणी प्यायला घेतले. पाण्याचे भांडे आणि आतले पाणी सुद्‌धा सोन्याचे झाले. आतापर्यंत कोटय्या खूप खुश होता, पण आता त्याला खूप भूक आणि तहान लागली होती.

तेवढ्यात त्याची छोटी मुलगी खोलीत आली. तिला जवळ घेताच तीसुद्धा सोन्याची झाली!

अश्रू गाळत कोटय्याने देवीचे स्मरण केले. मदत मागितली. देवी प्रकट झाली. "मला सोने नको! मला माझी मुलगी परत हवी! हे वरदान कृपया परत घे." असे म्हणून कोटय्याने देवीच्या पायाशी लोळण घातले.

देवीने कोटय्याची मागणी मान्य केली. सगळे पुन्हा पूर्ववत झाले.

आपल्या मुलीला पुन्हा जिवंत झालेली पाहून कोटय्या आनंदला.

मराठी –
मानसी महाजन

A Bagful of Stories
Published by
Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

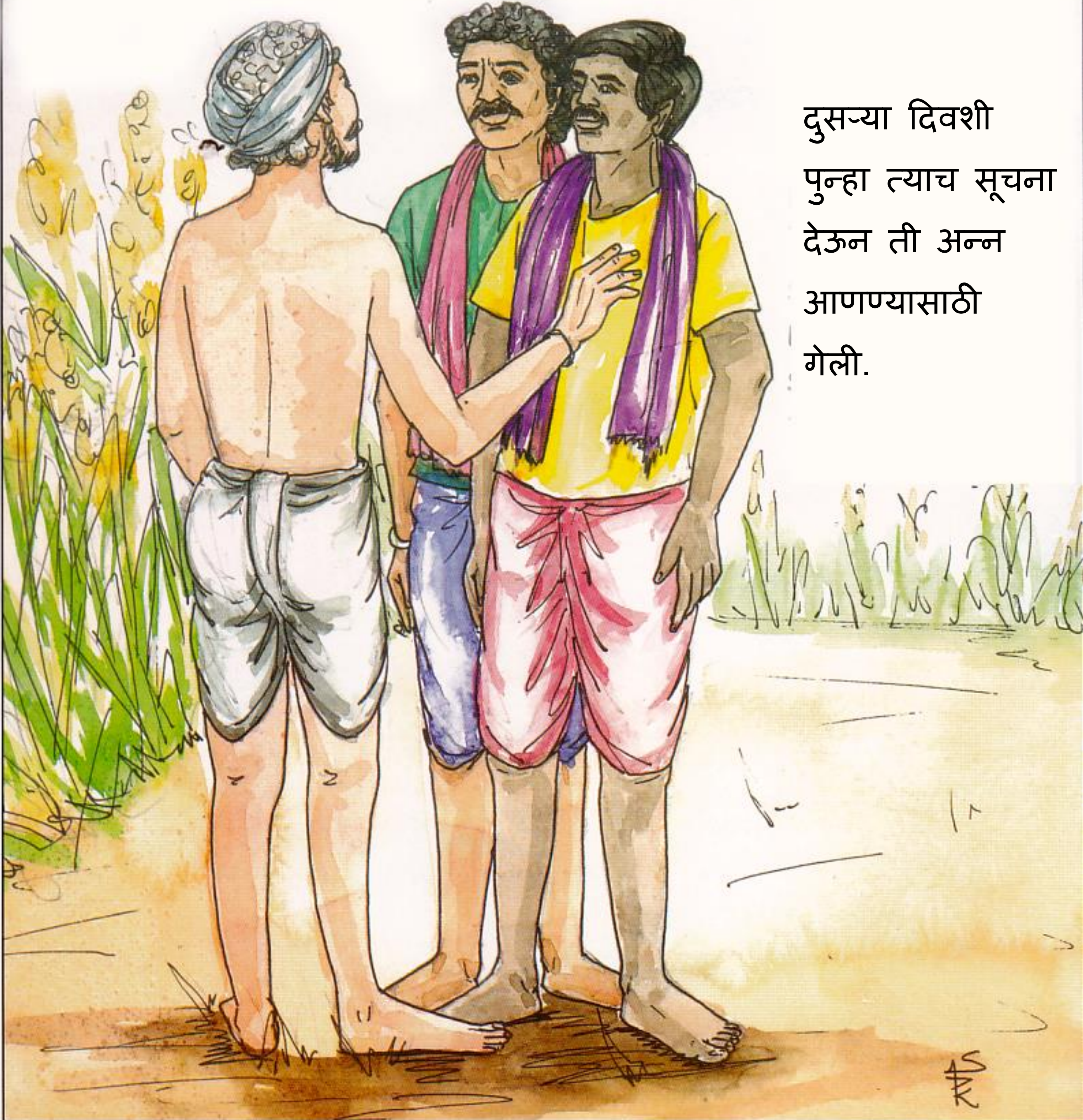
पक्षिणीची पिल्ले

एका पक्षिणीने ज्वारीच्या शेतात घरटे बांधले आणि त्यात अंडी दिली. अंड्यामधून पिले बाहेर आली. ज्वारीचे पीक कापणीसाठी तयार होते. पिलांसाठी अन्न आणायला जाताना पक्षिणीने पिलांना शेतकरी काय बोलतात हे लक्ष देऊन ऐकायला सांगितले.

पक्षीण परत घरट्यात आला तेव्हा पिले घाबरून म्हणाली, "आई! आज शेतकरी त्याच्या मुलांना घेऊन आला होता. उद्या सगळ्या नातलगांना पीक कापायला बोलावले आहे."

"घाबरू नका. उद्या कापणी होणार नाही." पक्षीण म्हणाली.

दुसऱ्या दिवशी पुन्हा त्याच सूचना देऊन ती अन्न आणण्यासाठी गेली.

संध्याकाळी पिल्ले म्हणाली, "आई! आज पुन्हा शेतकरी मुलांना घेऊन आला होता. त्यांचे नातलग कामात होते त्यामुळे उद्या शेजाऱ्यांना घेऊन ते कापणी करणार आहेत." "घाबरू नका. उद्या कापणी होणार नाही." पक्षीण म्हणाली.

तिसऱ्या दिवशी पुन्हा त्याच सूचना देऊन पक्षीण गेली. संध्याकाळी पिल्लांनी सांगितले. "आई! आज पुन्हा शेतकरी आणि त्याची मुले आली होती. शेजारी काही आले नाहीत, त्यामुळे उद्या ते स्वतः कापणी करणार आहेत."

"शेतकरी स्वतः कापणी करण्याच्या विचारात असेल तर नक्कीच कापणी होणार. आपल्याला ताबडतोब दुसरी जागा शोधायला हवी." पक्षीण म्हणाली आणि पिल्लांना घेऊन नव्या जागेच्या शोधात उडून गेली.

कासवाला धडा मिळाला

एकदा कासवाने गरुडाला आपल्याला उडायला शिकव अशी गळ घातली. गरुडाने सल्ला दिला की उडणे हे काही कासवासाठी योग्य नाही.

पण कासव त्याची पाठ सोडेना.

मग गरुडाने कासवाला उचलले आणि उंच भरारी घेतली. त्याने आकाशात गेल्यावर कासवाला खाली पाहायला सांगितले. कासवाने वाकून पाहिले तेव्हा आपण किती उंचावर आलो आहोत हे त्याला जाणवले. "इथून जर मी खाली पडलो, तर नक्कीच कवच फुटून मरेन!" त्याने विचार केला. "मला उडायचे नाही!" तो म्हणाला, "मला जमिनीवर घेऊन चल!"

मराठी - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

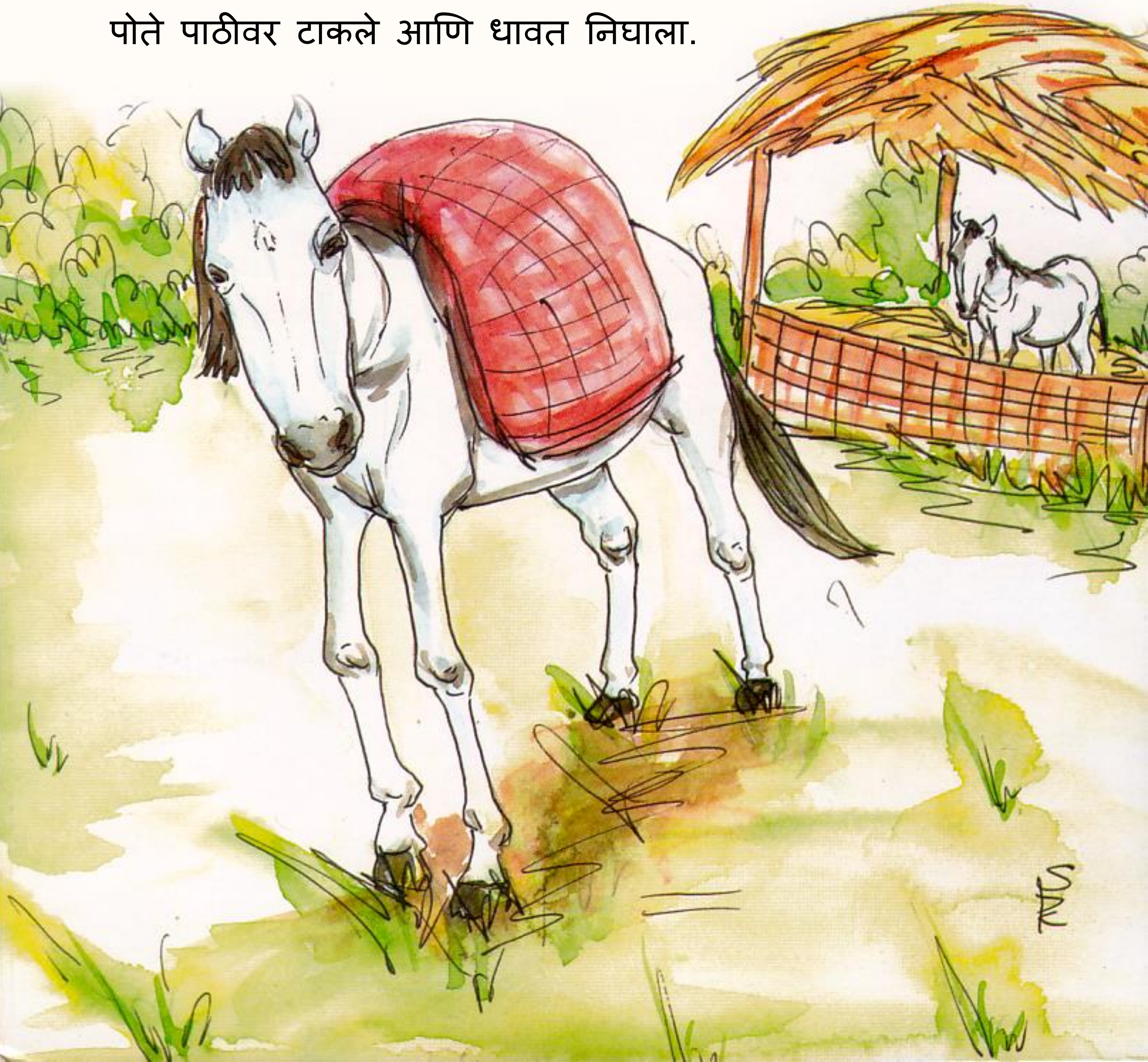
12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani, Printed at Charita Impressions

ओढा ओलांडला

चीन मध्ये एका गावात एक तबेला होता. तबेल्यातले घोडे दिवसभर शेते नांगरत आणि बग्ग्या ओढत.

या घोड्यांमध्ये एक शुभ्र घोडा होता, ज्याला एक बाळ, म्हणजे शिंगरू होते.

"हे गव्हाचे पोते गिरणीत घेऊन जा." आईने सांगितले. शिंगराने पोते पाठीवर टाकले आणि धावत निघाला.

वाटेत एक झुळूझुळू वाहणारा ओढा होता.

शिंगराला ओढ्याजवळ बसलेला एक बैल दिसला. "बैलोबा, मी ओढा पार करू शकेन का?"

"ओढा तसा खोल नाही. गुडघ्यापर्यंतच पाणी आहे. मी कालच त्या बाजूने आलो." बैल म्हणाला. शिंगरू हळूच पाण्यात उतरले.

तेवढ्यात एक खार पळत आली. "थांब थांब! ओढा खूप खोल आहे. कालच माझा एक मित्र ओढा पार करताना बुडला." हे ऐकून शिंगरू लगेच मागे आले.

बिचारे पुन्हा आईकडे गेले. त्याला एवढे लवकर परत आलेले पाहून आईला आश्चर्य वाटले. "एवढ्या लवकर कसा परत आलास?' तिने विचारले.

"आई, वाटेत एक ओढा आहे. तो किती खोल आहे हे मला समजले नाही." शिंगरू म्हणाले. "बैल म्हणाला मी पार करू शकेन, पण खार म्हणाली मी बुडू शकेन. मी काय करू?" त्याने विचारले.

आईला हसू आवरेना. "बैल किती मोठा आहे? खार किती मोठी आहे? त्या दोघांशी स्वतःची तुलना कर, म्हणजे तुला ठरवता येईल की तुला ओढा ओलांडता येईल का नाही!"

शिंगरू पुन्हा ओढ्याजवळ गेले. "मी बैलाएवढा मोठाही नाही, आणि खारी एवढा लहानही नाही." त्याने विचार केला आणि ओढ्यात उतरला. ओढा ओलांडून तो सुखरूप गिरणीत पोहोचला, आणि पोते देऊन घरी परतला.

"शाब्बास!" आईने कौतुक केले.

मराठी - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614; Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions